

sorodnika. Nekega pomladnega dne so ga našli skoraj na pol mrtvega v kozelcu na tleh. Padel je z lestve. Potošel in pretresel se je hudo, pa tudi prehladil se je, ker je bilo v odprtem kozelcu ponoči mrzlo. Usmiljeni ljudje so ga spravili v hišo, mu postlali poleg peči, kjer je težko sopel, trpel hude bolečine in pričakoval smrti. Pil ni več žganja, saj še jesti ni mogel nič. Smrt ni imela z njim veliko truda, ker je bil že poprej jako slaboten, suh in prepit. Umrl je Tine. Edino njegovo imetje — gosli, krojaške škarje, likalnik in star lesen meter — so prodali za nekaj drobiža, da so mu kupili novo obleko in črevlje za oni svet. Kar je manjkalo, so dodali usmiljeni ljudje. Pogreb je morala plačati za njim občina. Le nekaj radovednih otrok in starih ženic je šlo za pogrebom. Nihče ni žaloval in jokal za njim. Ljudje so se pogovarjali na dan pogreba, rekoč: „Tine je žalosten zgled, kam privede človeka žganje!“

Dva zaslužna moža.

Spisal *Lad. Ogorek*.

„Zvonček“ je že svoj čas naznanil svojim čitateljem, da je izgubil slovenski narod dvojico zaslužnih mož: umrla sta vrla prijatelja slovenske mladine, sloveča učenjaka in pisatelja profesorja Ivan Vrhovec in Simon Rutar, oba temeljita slovenska zgodovinarja, katerih podobi priobčuje današnji naš list.

Ivan Vrhovec in Simon Rutar sta z neumorno delavnostjo odkrivala zgodovino Slovencev, zbudala tako v svojih rojakih ponos in rodoljubje ter tudi zunanjemu svetu kazala vrline naših dedov.

Ivan Vrhovec je bil rojen Ljubljčan. Svoje rojstno mesto je ljubil s pravo domovinsko ljubeznijo ter si pridobil mnogo zaslug zlasti za zgodovino naše bele Ljubljane. Pisateljstvo je začel že v zgodnjih letih in je napisal dolgo vrsto razprav in knjig za „Zvon“, „Slovensko Matico“, „Družbo sv. Mohorja“ i. t. d. Pisal je tudi v nemškem jeziku, hoteč tako pokazati Nemcem, da nismo Slovenci zadnji narod na svetu. Vrhovec je znal pisati umljivo, živahno in veselo, dasi učeno. Umrl je dne 19. kimavca 1902. kot profesor zgodovine na I. državni gimnaziji v Ljubljani, ko je dosegel starost 50. let.

Ivan Vrhovec.

Simon Rutar je bil rojen Primorec. Luč sveta je zagledal l. 1851. pod Krnom na Primorskem. Kot profesor je služboval več let v Dalmaciji, od l. 1888.

Simon Rutar.

pa na realki in gimnaziji v Ljubljani, kjer je nenadoma umrl dne 3. velikega travna 1903. Tistega dne zvečer se mu je namreč na njegovem stanovanju vnela obleka, in zaradi hudih opeklin je umrl še tisto noč. Tako je imelo njegovo delavno življenje žalosten konec. Rutar je preiskoval najstarejšo in novo dobo slovenske zgodovine, nabiral in preiskoval narodne pripovedi in pesmi, ocenjal zgodovinske spise ter nam napisal celo vrsto zemljepisnih del. Rutar je pisal v najrazličnejše časopise in knjige. Število njegovih spisov je ogromno. Potoval je tudi po Italiji, Grškem in Turškem ter po Mali Aziji.

Slovenski narod žaluje ob preranih grobovih svojih dveh vrlih sinov — Vrhovca in Rutarja — ki sta vse

svoje življenje posvetila povzdigi slovenskega imena, držeč se znanega reka: „Biti slovenske krvi bodi Slovencu ponos!“

Z njiju bogatimi deli pa bosta živeli tudi njiju imeni!

Iz mladih dni.

Spisal *Samko Cvetkov.*

Spominjate se, da sem napisal črtico o pomladanskem večeru. Pisal sem jo kot pismo Anici, na pismo mi je Anica odgovorila:

Fran!

Pisal si mi o pomladi, ki je podoba mladosti. Kot odgovor na Tvoje pismo Ti hočem pisati o svojem najlepšem dnevu.

Človek ima srečne in nesrečne dni. Nesrečnih se spominja z žalostjo in nevoljo in jih izkuša pozabiti, če se le da. Srečne pa si kliče vedno v spomin in rad se mudi pri takih spominih, ki mu radujejo srce in vedre čelo; rad se spominja dni, v katerih je storil kaj dobrega, spomini so mu prijetni . . . Vidiš, Fran, tudi jaz sem taka: nesrečo, če le morem, pozabim; sladki pa so mi spomini na zlate ure, ki sem jih prebila v sreči.